

kan bringe de to Parter sammen i et Samarbejde paa noget, der er fælles dem imellem, i Stedet for at danne et Mod sættingsforhold imellem dem.

Jeg vil altsaa bede ærede Medlemmer, som efter disse Udtalelser kunde mene, at der virkelig var noget i at skyde Spørgsmaalet om Oplysningskontoret ud — ikke fordi man er Modstander af det, men tværtimod fordi man vil have det udformet saa rationelt, som det overhovedet er muligt —, om at slutte sig til mig, der ellers staar ene om Forslaget. Man kan spørge, hvorfor jeg staar ene, da jeg dog har to Meningsfæller i Udvalget. Ja, det beror vistnok mest paa Tilfældigheder. Det ene af disse Udvalgsmedlemmer staar netop i sit daglige Arbejde Kredse nær, som er stemte just for Flertallets Stilling, og saa er han naturligvis gaaet derover. Den anden kan jo altsaa lige saa gerne gaa med mig som med ham. Dette til Forklaring af, at jeg staar ene med det. Men efter hvad jeg har udviklet her, vil jeg haabe, at en eller anden vil følge mig. Jeg tror, det glider den Vej, som dette Forslag peger paa, saa jeg tror ikke, der er nogen stor Risiko i det.

Saa har vi ogsaa med Hensyn til Pressebureauet et Særstandpunkt, som beror paa det, der er vort egentlige Standpunkt med Hensyn til Pressebureauet. Vort Partis egentlige Mening er, at Pressebureauet aldrig skulde have været organiseret indenfor selve Udenrigsministeriet. Det har jeg i sin Tid kæmpet drabeligt for uden Resultat, og jeg skal ikke vende tilbage til mine Argumenter fra den Gang. Nu er Pressebureauet en Gang anbragt i Udenrigsministeriet, og man vil have, at det skal blive staaende der. Saa maa man efter vor Mening ogsaa give det en Plads, hvor det virkelig kan komme til at gøre den Gavn, det skal; og det kan det efter min Mening ikke gøre, naar det bliver sat paa en Kontorplads. Er der noget, man kræver af moderne Presse, er det Hurtighed med Hensyn til Oplysninger, den skal give, og er et Pressebureau saaledes — jeg var lige ved at sige indforlivet i Udenrigsministeriet, men det tør jeg ikke af Hensyn til det ærede Medlem Hr. Moltesen — indarbejdet i Udenrigsministeriet, at dette saa at sige hænger paa, hvad Pressebureauet gør; saa maa de Oplysninger, Pressebureauet giver, ogsaa være fuldstændig sikre. Saa spørger jeg: Er dette nu muligt at opnaa, naar Pressebureauet kun er et Kontor, der maa gennem et Omsvøbsdepartement, som det bliver for Pressebureauet, at gaa til for at faa sine Instruktioner og hente sine Oplysninger? Det tror jeg ikke er muligt.

Vejen fra Oplysningernes Kilde til Pressebureauet er for lang. Vil man have det derinde, maa det gøres til en Afdeling.

Og der er ogsaa andre Grunde, der gør, at det maa gøres til en Afdeling. Hvis Pressebureauet ledes af en dygtig, overlegen, energisk Mand, kan det ikke undgaas, at det maa faa stor Indflydelse indenfor Udenrigsministeriet. Der maa komme en Vekselvirkning med Hensyn til Initiativ mellem Direktøren og Pressebureauet, det kan ikke undgaas. Men har man en saadan Indflydelse, nøjes man ikke med at afslutte sin Karriere som Kontorchef. Saa nøjes man overhovedet ikke med at se den Institution, i Kraft af hvis Virksomhed man faar den Indflydelse, begrænset til en Kontorvirksomhed; saa maa det gøres til en Afdeling. Dette erkendes ogsaa i en modsigende Bemærkning fra anden Side, nemlig den, at i visse Tilfælde skal Chefen for Pressebureauet, uagtet han kun er Kontorchef, have direkte Adgang til Ministeren og Direktøren. Deri erkendes netop, at Vejen mellem Oplysningernes Kilde og den, der skal bruge Oplysningerne, er for lang, og deraf vil der naturligvis ogsaa følge en Masse praktiske Kompetencestridigheder og Ubehageligheder mellem disse to, som kan undgaas ved, at man straks gør det Skridt, som er naturligt og logisk, naar man vil have Pressebureauet indenfor Udenrigsministeriet: at ophøje det til en Afdeling. Og hvad jeg ogsaa lægger en hel Del Vægt paa, er, at den private Presses Mænd gennem en saadan Stilling som Chef for Pressebureauet faar en Spore til Tilegnelse af Kundskaber og Udvikling i enhver Henseende, en Spore, som de nu i høj Grad mangler, saaledes at de, der alligevel præsterer det, viser sig at være Personligheder, der rager op over det almindelige Maal.

Under Nr. 7. til I har vi stillet et Underændringsforslag, hvorefter vi ønsker Raadgiveren i Folketret anbragt udenfor Udenrigsministeriet. Dette forekommer os at være den naturlige Stilling for ham, og jeg er overbevist om, at skulde man i dette Øjeblik oprette en Post for en Raadgiver i Folketret, vilde man ikke anbringe ham indenfor Udenrigsministeriet. Det er naturligt, at man til en saadan Post knytter en juridisk eller nationaløkonomisk Professor, en eller anden, der har gjort Folketretten til sit Speciale. Det er saa meget mere naturligt, som Folketretten befinder sig i et fuldstændig nyt Udviklingsstadium. Medens man hidtil som Folketret har været nødt til at nøjes med visse Traktater og Aftaler, der var gældende, medens man